

A vigasz

Nézze, én éppen csak a lépéseket ismerem – mondta a hamburgi nő –, azt se tudom, milyen egy sakkautomata, csillogó fém robotembernek képzem el, roppant robotaggyal, mely robotkarjaiból kinyúló robotkezét vezérli, kisfiam szerint azonban közönséges sakktáblához hasonlít, tekintsem meg, kapható számos szaküzletben – nem tekintem meg – egyik este már az ágyban olvastam, hogy valami sakkautomata megverte a nagy Kaszparovot, és gondolkodás nélkül bevettem egy altatót – a sakkjátéknak ezzel vége, sakkbajnokságok helyett sakkautomata-gyárak rendeznek majd sakk Forma—1 versenyeket, a látható sakkozók helyén láthatatlan programozók – arra gondoltam, hogy tegnap Kaszparov személyében a zsenialitás húzta a rövidebbet, az ihleteiből is táplálkozó homo sapiens – ki győzte le? – kérdeztem magamtól, miközben bevettem második altatómat, fél kettő felé – egy fantáziátlan műagy, mely a véletleneket kiküszöböli, ami jó eddig történt velem, azt véletleneknek köszönhetem, gondoltam fél háromkor, miközben bekaptam a harmadik altatót – szonett- és szonátakomputerek duruzsoltak az ágyamnál, költői és zeneszerzői vetélkedések győztesei, fél hat volt, felkeltem, lezuhanyoztam – újra elolvastam a hírt, széttéptem Kaszparovot, majdnem visszafeküdtem – munkába menet, nahát, beprogramozatlan port fújt szemembe a szeptemberi szél – a metróban egy férfi hozzám dörgölődött, de furcsa, nem vertem pofán – a titkárnő leöntött kávéval, és nem értette, miért nevetek.

Eörsi István